

Bowie en ik

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Suzi Ronson

Bowie en ik

**Mijn leven met David Bowie
en de Spiders from Mars**

Vertaald door
Koos Mebius

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6759 5

© 2024 Suzi Ronson

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Koos Mebius

Oorspronkelijke titel *Me and Mr Jones*

Oorspronkelijke uitgever Faber

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Erven Mick Rock

Foto auteur © Haley Benoit – Photograph

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn dochter, Lisa Ronson,
zodat ze weet hoe het toen was.

En voor mijn lieve man, Mick Ronson,
die we nog elke dag missen.

Inhoud

Voorwoord 9

- 1 Wat voorafging 13
- 2 Een toevallige ontmoeting 21
- 3 Mannen? Onverbeterlijk! 29
- 4 Uit de kast 34
- 5 Chicken Shack 36
- 6 Starman 44
- 7 David en Angie 55
- 8 De eerste gigs 63
- 9 Stom, stom, stom 66
- 10 Spektakel 74
- 11 Lou en Iggy 78
- 12 Dorchester Hotel 86
- 13 Hebbes 90
- 14 De Rainbow 98
- 15 Die jonge koppies toch 104
- 16 Naar de overkant van de grote plas III
- 17 On the road 125
- 18 Lol in LA 128
- 19 Dwars door Amerika 135
- 20 Kerstmis 1972 144

- 21 Daar gaan we weer 147
- 22 Nogmaals Amerika 153
- 23 Japan 163
- 24 Soms zit (bijna) alles tegen 173
- 25 Oef... 177
- 26 Het doek valt 181
- 27 Balen, maar toch maar door 186
- 29 The 1980 Floor Show 200
- 30 De bakens verzetten 204
- 31 Hoe nu verder? 212
- 32 Appelbloesem en de Sex Pistols 215
- 33 Mott the Hoople 221
- 34 Mick en Ian 229
- 35 Bob Dylan 234
- 36 Verplicht in Toronto 243
- 37 Allen Ginsberg 247
- 38 Fire Island 251
- 39 Alleen 255
- 40 Vreemde eend in de bijt 262
- 41 Winter in New York 266
- 42 De Rolling Thunder Revue 271
- 43 Ommekeer 281
- 44 Ontnuchtering 289
- 45 Een nieuwe start 293

Epiloog 303

Dankwoord 305

Fotoverantwoording 307

Doorwoord

25 april 1963

Ik gil en gil zo hard ik kan. Voor het eerst in mijn leven maak ik zoveel herrie als ik maar wil, zonder dat iemand zegt dat ik stil moet zijn. Ik ben veertien en zit bij een optreden van de Beatles in Croydon, en net als alle andere fans in de zaal ga ik helemaal uit mijn dak.

Mijn kaartje heb ik door puur geluk weten te bemachtigen. Als de broer van mijn schoolvriendinnetje Marlene naar Fairfield Halls gaat om kaartjes te kopen, vraagt hij me of ik er ook een wil. Ja, dat wil ik wel – ik heb een baantje voor op zaterdag en de zes shilling en zes pence (omgerekend naar nu ongeveer een tientje) kan ik dus wel betalen. Opgewonden ren ik naar huis, waar ik het grote nieuws aan mijn moeder vertel. Ik ben bang dat ze zal zeggen dat het niet goed is, maar in plaats daarvan vraagt ze: ‘Mag ik ook mee?’

‘Ik heb maar één kaartje.’ Ik begin te blozen.

Ze draait zich om. ‘Nou, je bent nog wel wat jong om alleen naar Croydon te gaan.’

‘Marlene en haar broer zijn er ook, hoor.’

Wie wil er nou samen met haar moeder naar de Beatles?

Ik zoek iets cools om aan te trekken, en terwijl ik mezelf in de spiegel van de klerenkast bekijk, begin ik over Paul McCartney te

fantaseren: hij ziet mij in het publiek staan, kijkt me indringend aan en stuurt iemand om me op te halen; zijn nieuwe vriendin, de mooie Jane Asher, is hij al vergeten en we zijn direct dolverliefd op elkaar. Zo sta ik mijn spiegelbeeld te bewonderen, maar wat zou ik toch graag op Jean Shrimpton lijken! Ik ben een beetje mollig, met dik, warrig haar; zij is slank en mooi, met lang, steil haar. Zag ik er ook maar zo uit! Na veel proberen kies ik een paars corduroy minirokje met een mooie zwarte riem, een geribbeld topje en hoge zwarte laarzen.

Op de dag van het concert fiets ik na de godsdienstles naar huis en ga me snel opdoffen. Ik doe grote rollers in mijn warrige haar om het wat gladder te maken. Met plakband plak ik mijn pony op mijn voorhoofd en een paar losse krullokjes op mijn wangen, waarna ik alles bespuit met haarlak van ma. Ze heeft wat *Sun In* in mijn haar gekamd om het wat blonder te maken, maar dat ging niet helemaal goed en nu is het hier en daar een beetje geel. Nadat ik mijn rok en laarzen heb aangetrokken en make-upspullen in mijn handtasje heb verstopt, haal ik de rollers eruit en trek het plakband los. Ik ga voor de Brigitte Bardot-look en hoop vurig dat het niet gaat regenen.

Ik ben er klaar voor, en als ik bij de voordeur roep dat ik wegga, zegt ma dat ze me wel even met de auto naar de bushalte bij Bromley South brengt. Nee zeggen heeft geen zin, en het hele stuk moet ik haar geklaag over haar saaie bestaan aanhoren.

‘Fijn voor je dat je uitgaat. Ik ga nooit uit. Je zou denken dat je vader me weleens ergens mee naartoe neemt, maar hij zit gewoon aan die stomme stoel van hem vastgeplakt.’ Dit soort gezeur heb ik al veel vaker gehoord. Mijn ouders kunnen niet echt goed met elkaar opschieten en zij moppert daar altijd over. Als ze me bij de bushalte afzet, knijpt ze even in mijn hand en zegt dan: ‘Ik hoop zó voor je dat het leuk wordt.’ En dat meent ze, dat weet ik zeker!

Als de bus er is, klim ik samen met een paar andere jongens en meiden naar boven. Daar zit het al heel vol; we gaan allemaal naar de Beatles en iedereen heeft het erover. Sommige jongens hebben

hun haar naar voren gekamd, net als de Beatles, maar achter hebben ze het kort en aan de voorkant valt het schuin over hun voorhoofd. Het is immers geknipt voor een zijskeiding.

Fairfield Halls is een grote zaal en vanavond zit die stampvol jongens en meiden. Wij zitten pal achter de drums en ik zie dat er cadeautjes voor Ringo op de trommels zijn gelegd: sokken en afershawe. Stóm dat ik daar niet ook aan heb gedacht.

Dan gaat het licht uit. Als de Beatles het podium op lopen, beginnen we hard te gillen. Ringo neemt met een grote glimlach achter de drums plaats – we kunnen hem bijna aanraken, zo dichtbij is hij. De hele set van drie kwartier lang blijven we gillen; zo nu en dan dringt er even een flard van een nummer tot me door, 'Please Please Me' of 'She Loves You'. Als ze 'oe-oe' zingen, wiebelen ze met hun hoofd en dan gaan we helemáál uit ons dak. John zegt dat we zachter moeten doen, maar zodra we zijn stem horen, met zijn Liverpoolse accent, beginnen we nog véél harder te gillen.

Als het optreden voorbij is, rent iedereen naar de artiesten-ingang in de hoop een handtekening te krijgen of in elk geval een glimp van de jongens op te vangen. Als ze naar buiten komen, beginnen we te gillen; ze zwaaien naar ons, waarop we nog harder gaan gillen, en als ze in een wagen zijn gestapt en het hek uit willen rijden, duiken we erbovenop. Ik zit op de motorkap, anderen zijn op het dak geklommen. Ik zie de Beatles zitten – ze kijken angstig. De politie moet eraan te pas komen om ons eraf te krijgen. Ik ben helemaal in tranen, al weet ik niet waarom. Misschien komt het doordat ik een puber ben, of door de hormonen, of gewoon door de adrenaline, maar ik voel me ineens helemaal vrij – zo heb ik me nog nooit eerder gevoeld! En dan weet ik het ineens zeker: ik wil géén gewoon leven. Hoe ik daarvoor kan zorgen, weet ik niet, maar ik wil níét net zo'n leven als mijn ouders.

Een paar jaar later komt die avond me ineens weer voor de geest. Het is 1972 en ik stap samen met David Bowie en de Spiders from Mars in een limo. We hebben net een optreden in Schotland afge-

rond en in een nauw steegje achter de zaal staat de wagen al voor ons klaar. De bandleden komen de kleedkamer uit en rennen er direct naartoe, gevolgd door Stuey, Davids bodyguard. David en sologitarist Mick Ronson zitten er al in, en ik sta op het punt ook in te stappen. Woody Woodmansey en Trevor Bolder – de drummer en de bassist – staan vlak achter me. Ik hoor gegil en zie een groep fans de hoek om komen stuiven en op ons af schieten.

‘Snel, verdomme,’ roept Stuey terwijl hij mij, Woody en Trevor de wagen in duwt, waarna hij er zelf ook in springt. Hij ziet kans het portier dicht te trekken, waarop de fans wanhopig beginnen te brullen; nét te laat zijn ze. Ze rammelen aan de portieren. Ik druk zo hard op het knopje van het slot aan mijn kant dat het bloed uit mijn vinger trekt. Het wordt donker om ons heen. Fans bonzen op de portieren en de ruiten; ze reageren hun frustratie af op de wagen. Gillende gezichten met platte neuzen zitten op maar een paar centimeter van mijn hoofd tegen de ruiten geperst. De wagen schudt heen en weer onder het gewicht van de mensen die erbovenop springen, en ze klimmen vervolgens zelfs over elkaar heen! Ik ben bang dat de wagen omkiepert.

‘Gassen! Gassen!’ schreeuwt David naar de chauffeur, maar daar is hij helemaal niet toe in staat, want hij zit doodsbang onder het stuur weggedoken.

Het duurt tijden voordat de politie de fans eraf weet te krijgen. Als we dan eindelijk weten te ontsnappen, zegt niemand iets, totdat Mick Ronson droog opmerkt: ‘Nou, ze vonden ons wel leuk, geloof ik.’

We barsten allemaal in lachen uit. Hij heeft gelijk, ze vonden ons leuk. Het was weer een fantastisch optreden. Iedereen is dolblij. Maar ik denk dat wij net zo angstig hebben gekeken als de Beatles toen ik op hún wagen zat.

I

Wat voorafging

Ik kan niet goed leren. School is niks voor mij en op mijn vijftiende kap ik ermee. Het schoolhoofd vindt het heel verstandig en mijn moeder heeft er vrede mee, op voorwaarde dat ik een vak ga leren. Ik heb de keuze tussen een secretaresseopleiding aan het Pitman College in Bromley en een kappersschool. Het wordt de kappersschool.

Als de zomervakantie begint, eind juli, loop ik voor het laatst de Marian Vian Secondary Modern school uit. Geen afscheid vol tranen, geen dramatische uitwisseling van telefoonnummers met andere meiden. Ik ben blij dat ik nooit meer terug hoef en voel me op slag volwassen. Ma vindt een opleiding voor me op het Evelyn Paget College of Hair and Beauty in Bromley; mijn ouders zijn bereid honderdvijftig pond te betalen voor de cursus van een halfjaar, waardoor ik niet ergens drie jaar lang in de leer hoef. Zo kan ik sneller als echte kapster aan de slag en verdien ik ook meer dan die arme meiden die het vak in de praktijk moeten leren en al die tijd nauwelijks betaald krijgen.

Het Evelyn Paget College is op de eerste en tweede verdieping van een pand aan de High Street in Bromley. Via een smalle trap kom je bij de receptie, waar allemaal foto's in goudkleurige lijsten aan de muur hangen van de kapsels die 'in' zijn. De bovenste verdieping is voor beginnelingen en leerlingen die betaald krijgen.

Ik zit tegenwoordig op de verdieping waar ook de receptie is en waar kapsters met meer ervaring werken. Alles is heel goedkoop: permanenten, knippen, verven, wassen en watergolven. Het zit er altijd vol.

Het zijn bijna allemaal meisjes, maar we hebben er ook een paar jongens bij. Colin, een *mod*, draagt een roze paisleyoverhemd en een parka – hij rijdt op een scooter met een bontpluim aan de antenne, heel cool. De andere heet Peter, een lange vent met brede kaken en grote handen. Hij heeft een BSA-motor en hij is rocker. Mods en rockers komen er in de kranten niet al te best van af. Het zijn gezworen vijanden en in kustplaatsen als Brighton en Margate vechten ze in grote groepen op het strand met elkaar, maar Colin en Peter nemen dat allemaal niet zo serieus. Iedereen is dol op Peter; hij is grappig en heel leuk. We hebben een poosje verkering en ik word op de vloer van mijn zolderkamertje door hem ontmaagd.

Ik ben populair bij de klanten en al snel krijg ik meer loon en ook meer fooien. Aan het eind van de week geef ik ma kostgeld, en de rest is dan voor mezelf. Bromley is een doorsnee buitenwijk van Londen, met een Medhursts-warenhuis in het centrum en in de grote winkelstraat een Woolworth en allerlei andere winkels, plus een paar bioscopen. Op mijn werk heb ik het echt naar mijn zin: ik vind de andere meiden leuk en ik vind het leuk om met knippen en kappen bezig te zijn. Ik heb echt een goeie keuze gemaakt.

Thuis gaat het minder. Ik heb één broer en al hebben we niet veel gemeen, er is één ding waar we het vaak over hebben, namelijk de buien van onze moeder. ‘Gaat het wel goed met ma?’ is de mantra die bij ons thuis steeds wordt herhaald. Mijn vader en moeder wonen bij elkaar maar toch ook weer niet. In onze twee-onder-een-kapwoning hebben ze elk een eigen slaapkamer. Al doen ze wel alle gewone dingen – werken, eten en tv kijken –, erg gelukkig lijken ze niet.

Mijn ouders zijn direct na de oorlog getrouwd. Dat deed iedereen – de kerken hadden het nog nooit zo druk gehad. De overheid stimuleerde het krijgen van kinderen: op school was er gratis melk

en je kon er voor een prikkie middageten krijgen. Toen mijn vader uit Frankrijk terugkwam, was hij vooral blij dat hij nog leefde en niks mankeerde. Hij had op een tank gezeten en samen met zijn ploeg achter de frontlinies aan gereden om tanks, kanonnen en wat er verder ook maar kapot of achtergelaten was, te repareren. Op een pikdonkere nacht waren ze hun bataljon kwijtgeraakt en helemaal verdwaald. Pa, die het bevel voerde, besloot met zijn tank een veld over te steken en een bos in te rijden. Via dat bos wist hij voorzichtig manoeuvrerend een dorpje aan de andere kant ervan te bereiken. Toen ze daar met angst en beven binnenreden werden ze tot hun grote verbazing feestelijk ontvangen. Drie dagen lang waren pa en zijn mannen dronken. Daarna werden ze weer ‘teruggevonden’ en konden ze zich bij hun bataljon aansluiten.

Toen mijn vader hierover verslag moest uitbrengen, kon zijn meerdere zijn oren niet geloven. Het terrein waar ze doorheen waren gereden lag vol mijnen en in het bos had het gewemeld van de Duitse soldaten. Hoe had hij het er in vredesnaam levend van af weten te brengen? Wat hij wel aan ons vertelde, wilde hij op dat moment liever niet tegen zijn meerdere zeggen: geesten hadden hem de weg gewezen. Hij was spiritist en geloofde in contact met gene zijde (zijn moeder was een medium). In de ogen van zijn officieren was hij vooral een held. Ik heb zijn medailles altijd bewaard, en ook een door Lord Montgomery ondertekende oorkonde.

Mijn moeder was in de oorlog chauffeur op Biggin Hill Airport. Ze moest piloten naar hun vliegtuig brengen; doodstil waren ze dan. Als de zon onderging zag ze ze opstijgen naar Frankrijk. Het was altijd weer de vraag of ze ze ooit terug zou zien. Het wachten duurde eindeloos, maar als ze weer aan kwamen vliegen was de vreugde immens. Samen met haar zussen en burens volgde ze op straat de heftige luchtgevechten van de Battle of Britain. Na afloop van de oorlog miste ze de spanning van het opwindende leven op Biggin Hill. In het huis van haar moeder in Orpington ontbrak die vrijwel geheel. Mijn vader ontmoette ze in de plaatselijke dansgelegenheid. Beiden waren gek op dansen, en onder de spiegelbal

zvierden ze in elkaars armen over de vloer. Het duurde niet lang voordat ze elkaar in de kerk van Bromley het jawoord gaven.

Ze verhuisden naar Cumberland Road 96, waarvan ze de eerste verdieping aan een gezin met kinderen verhuurden en de zolderkamer aan een vriend van pa. Een van die kinderen, Linda, werd mijn beste vriendin. Toen we nog heel klein waren, bezorgde pa met een enorme koelwagen vlees door heel Engeland. Vaak was hij dagenlang op pad, terwijl mijn moeder alleen met ons thuis was. Later vond hij een andere baan en werd privéchauffeur van de heer Robertson van de Hawker Siddeley Group, een bedrijf dat voornamelijk vliegtuigen bouwde. Hun Hawker Hurricane deed het in de Tweede Wereldoorlog heel erg goed.

Pa werkt vaak tot heel laat, maar hij slaapt in elk geval wel thuis. In het weekend neemt hij mijn broer mee in zijn boot, die alles voor hem is. Ik blijf dan thuis bij ma, waar ik haar klachten over haar egoïstische man moet aanhoren. Ze komen pas laat weer terug en ruiken dan naar zout. Ik zou graag ook eens mee willen, maar dat zit er niet in.

Maar er is een lichtpuntje: de piratenzenders. Radio Caroline en Radio London laten een frisse wind door Engeland waaien. We luisteren er allemaal naar. Tijdens het strijken zingt mijn moeder mee met Ketty Lester en Ray Charles. Op mijn zeventiende haal ik mijn rijbewijs. Met hulp van pa koop ik mijn eerste auto, een Austin A40. Ik ben gek op muziek en met een auto kun je overal bandjes horen spelen. Samen met Linda – de meid die boven ons woonde – ga ik dan naar Catford, naar de Tiger's Head of de Savoy. Er ligt plakkerige vloerbedekking en het staat er vol halfdronken, joelende jongens. Ma zou hen 'volks' en 'pummels' noemen, en ze ziet het niet zitten dat ik met zo'n type thuiskom.

De Bromel Club in het Bromley Court Hotel, daar komen Linda en ik ook vaak. Er spelen vaak geweldige bands. Pink Floyd, bijvoorbeeld, die met druppels olie op een ronddraaiende schijf psychedelische vormen op een wit doek projecteren – het was muziek die ik nog nooit eerder had gehoord. Georgie Fame en de Blue

Flames zijn ook fantastisch, net als Geno Washington en de Ram Jam Band, met hun geweldige dansspasjes. Op de avond dat Jimi Hendrix komt, heeft Linda oorpijn, en daarom mag ze van haar moeder niet gaan. Tot mijn grote teleurstelling missen we daardoor zijn optreden, dat later – in de woorden van Bill Wyman – absoluut historisch zou blijken.

Als mijn opleiding bij Evelyn Paget erop zit, word ik naar de vestiging in Beckenham gestuurd. Beckenham ligt ten zuidoosten van het centrum van Londen, met aan de ene kant St George's Church en aan de andere kant de Regal Cinema. Er zijn veel pubs en op straat zie je alleen maar jonge moeders met kinderwagens en oudere mensen met boodschappentassen. Het is een veilige, welvarende buitenwijk, chiquer dan Bromley. Ma vindt dat ik moet zeggen dat we in Beckenham of Park Langley wonen, maar het enige bijzondere in Park Langley is de 'Chinese Garage': een garage annex benzinstation uit 1928 dat in pagodestijl is gebouwd. Beckenham is ontzettend middle class: geen Wimpy Bars en maar een paar typische zestigerjaren koffietentjes waar je koffie met een schuimkraag, sandwiches met tomaat en kaas, en witte bonen op toast kunt krijgen.

De route naar Londen begint in Beckenham, langs de Regal en dan over de Clock House Bridge. Ma ziet de Clock House Bridge als het einde van de wereld en waarschuwt me voor de gevaren van Penge, de wijk die erachter ligt. Penge noemt ze ook 'volks'. Voor Brixton en Herne Hill heeft ze geen speciale aanduidingen, maar ze hoopt vooral dat ik er nooit pech krijg.

Het schiet niet op met het verkeer. Ik weet nu al dat ik te laat kom, dus doe ik bij de verkeerslichten gauw mascara op, waarna ik mijn auto bij St George's Church parkeer. Om kwart over negen loop ik de kapsalon binnen. Doris, onze al wat oudere receptioniste, kijkt me een beetje boos aan. Mijn eerste klant ligt al met haar hoofd in de wasbak.

‘Goedemorgen, mevrouw Taylor.’

Mevrouw Taylor slaakt een geïrriteerde zucht. Ik knik naar Heather, onze leerling-kapster, en loop naar de personeelsruimte. Heather is nog maar een week bij ons en heeft mijn supervisie nodig, maar eerst moet ik mijn donkerblauwe nylon tenue aantrekken. Ik fatsoeneer mijn haar voor de spiegel en doe snel wat zachtroze lippenstift op. Daarna loop ik weer naar de salon en kijk of er genoeg krulspelden en pinnetjes in mijn trolley zitten.

Mevrouw Taylor komt met een rood gezicht vol shampoo druppels overeind en zegt: ‘Mijn nek is nat en het zou me niks verbazen als het helemaal naar mijn rug is doorgelopen.’ Ze heeft gelijk, maar ik leg gauw een droge handdoek om haar schouders en begeleid haar naar haar stoel.

‘Valt mee zo te zien,’ lieg ik terwijl ik Heather een dodelijke blik toewerp. ‘Wilt u ook geknipt worden, mevrouw Taylor, of alleen wassen en watergolven?’

‘Dat laatste, ik heb niet zoveel tijd,’ zegt ze, waarbij ze nadrukkelijk op haar horloge kijkt. Mevrouw Taylor is al wat ouder, maar ze wil graag een mooie watergolf. Voor haar geen ingewikkelde dingen; ze wil alleen extra hoogte en aan de zijkant een beetje voller, om er wat jonger uit te zien. Ik doe de krulspelden in en breng haar naar de haardroger.

Dan komt Bob de handdoekenman binnen, in een wolk van schonewasgeur. Hij gaat zitten, rolt langzaam een sigaret tussen zijn bruine vingers, steekt het ding aan en neemt er een flinke trek van. Hij klemt de sigaret tussen zijn lippen en legt de schone handdoeken op het tafeltje, waarna hij de zakken met vuile was meeneemt. Ik loop naar de balie en kijk samen met Doris in het afsprakenboek om te zien wie ik vandaag allemaal kan verwachten. Dat ziet er niet slecht uit. Vooral jonge moeders, die het werk interessanter maken dan de oudere dames. Die laatste komen meestal op maandag en dinsdag – dan krijgen ze korting, en dat laat de ‘paarse brigade’ zich niet tweemaal zeggen. Ze willen allemaal hetzelfde kapsel. Krullen, plus ‘iets wat tot het weekend goed blijft’.

Ze babbelen over hun familie, hun kwaaltjes en het nieuws.

Ik wil nieuwe dingen proberen. De meiden en ik willen bij de tijd blijven; het is eind jaren zestig en de haarmode verandert continu. Privé knip ik al een poosje zo nu en dan jongens, en het lijkt erop dat ze liever bij mij komen dan bij een herenkapper. Ik begin erover in de salon en iedereen wil meedoen. We kaarten het aan bij de bazin, mevrouw Fine, en we besluiten dat er op dinsdag van zes tot acht een ‘herenavond’ komt. Doris is er niet zo voor, want ze heeft geen zin om dan langer te moeten blijven, en daar maken we geen punt van. Het plan is om de lichten van de salon te dimmen en wat kaarsen aan te steken; we slaan ook wijn in. We doen allemaal extra make-up op en trekken onze gewone kleren aan in plaats van ons kapsterstenuue. Evelyn Paget hangt een briefje op de deur en zorgt voor een advertentie in het plaatselijke krantje.

Op de eerste avond druppelen er maar een paar klanten binnen, in totaal een stuk of acht. We lachen er allemaal om, want het heeft iets knulligs, maar als we het er de volgende dag nog eens over hebben, is iedereen het erover eens: de tijden zijn veranderd. Herenkappers gaan anders te werk dan wij; ze gebruiken een tondeuse en dat doen wij niet, want voor langer haar is een schaar geschikter. Een paar weken later is de nieuwigheid van het werken op die avonden er al af. We krijgen er niet extra voor betaald en vinden het die ingeleverde vrije avond niet waard, en dus stoppen we er na een paar maanden helemaal mee. Zelf heb ik wel kans gezien er een paar privéklanten aan over te houden.

Een poosje later, op een werkdag als vele andere, krijg ik de vraag of ik een zekere mevrouw Jones wil helpen, die later een vaste klant zou worden. Het is al bijna kwart voor vijf als ze binnenkomt. Ze is ongeveer even oud als mijn moeder en ze draagt een tweed rok met onopvallende schoenen en het alomtegenwoordige Engelse vest. Ze heeft dik haar en ik zie al aankomen dat het een eeuwigheid gaat duren voordat dat droog wordt. Net als de meeste andere klanten begint ze zodra ik van start ga over haar familie te praten.

‘Mijn zoon David is toch zó’n artistieke jongen,’ zegt ze. ‘Al tijd al geweest. Gitaar en piano speelt-ie. Hij heeft weinig tijd en ik zie hem niet zo vaak, maar ik ben heel trots op hem.’ Zo kletst ze door en ik glimlach en knik terwijl ik haar rollers in doe. Dan het haarnetje, waarna ik naar Heather gebaar dat ze haar onder de droger kan zetten. Mevrouw Jones slaat een *Woman’s Own* open en gaat er lekker bij zitten.

‘Zet hem maar flink heet,’ fluister ik naar Heather, ‘anders zitten we hier om middernacht nog!’

Een halfuur later, als haar haar droog is en ik het uitkam, begint ze weer over haar zoon. ‘Hij heeft in de top tien gestaan,’ zegt ze.

‘Echt waar?’ zeg ik, en nu spits ik mijn oren. ‘Met welk nummer?’

“‘Space Oddity’,” zegt ze met een glimlach.

‘Echt waar?’ zeg ik nogmaals, en ze knikt. Ik zoek haar blik in de spiegel. ‘Bedoelt u David Bowie?’

‘Ja,’ zegt ze. ‘Ik ben zijn moeder!’

Ik heb ze in de pub wel over David Bowie horen praten. Hij speelt vaak in The Three Tuns, een pub in de High Street in Beckenham. David doet artistiekerige dingen en het lijkt me niet iets voor het grote publiek. Ik ben er zelf nog niet geweest.

Ik weet dat ‘Space Oddity’ een hit is geweest – het stond in de top tien, zoals zijn moeder zei –, maar dat is al meer dan een jaar geleden. Was het een eendagsvlieg? Dat zeg ik natuurlijk niet tegen zijn moeder. Ik reageer zoals ze hoopt: verrast en verrukt. Nog een laatste dot haarlak en dan hou ik heel even een handspiegel achter haar hoofd, trek het schort van haar af en geef haar de rekening.

Ze tikt tegen haar hoofd. ‘Prachtig,’ zegt ze. ‘Volgende week kom ik weer.’